

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. L. Š.**, zastoupený JUDr. Janem Salmonem, advokátem, sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2017, č. j. MO 65789/2017-1304, o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, č. j. 6 Ad 15/2017 - 136, ve znění usnesení ze dne 12. 11. 2020, č. j. 6 Ad 15/2017 - 150, a usnesení ze dne 15. 3. 2021, č. j. 6 Ad 15/2017 - 169,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Salmona, advokáta.
- IV. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- V. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- VI. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Salmona, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl na základě výběrového řízení a se svým souhlasem vyslán k výkonu služby na zahraniční pracoviště Mons - Polsko k plnění úkolů právního poradce velitelství Mnohonárodního sboru Severovýchod Štětín (jako součásti struktur Severoatlantické aliance). Se souhlasem příslušného služebního orgánu vycestovala s žalobcem do zahraničí rovněž jeho rodina (manželka a dvě děti). Z dokumentu, kterým Armáda České republiky (dále jen „Armáda ČR“) vyhlásila výběrové řízení (ze dne 6. 1. 2015, č. j. 30-1/2015-1304), vyplynulo, že vybraný kandidát bude na novém služebním místě zařazen od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2018, tedy po dobu tří let. Toto časové rozpětí odpovídalo znění čl. 2 odst. 3 normativního výnosu Ministerstva obrany č. 97/2014, nazvaného *Vysílání vojáků z povolání ke službě na zahraničních pracovištích Ministerstva obrany* (dále jen „NVMO č. 97/2014“ nebo též „vnitřní předpis“), které stanovilo tříleté rotační období.

[2] Na základě interního aktu řízení Armády ČR ze dne 29. 11. 2016, č. j. MO 623/2016-5133, došlo u daného služebního místa ke změně rotačního období, které bylo zkráceno na dva roky, a to s účinností od 1. 8. 2017. Označený interní akt řízení byl podkladem pro rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády ČR, vydané formou personálního rozkazu dne 12. 1. 2017, sp. zn. 143/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce přeložen do jiného místa výkonu služby - zpět do České republiky a služebně zařazen na služební místo v právním oddělení Generálního štábu Armády ČR. Skutečnost, že k přeložení žalobce došlo na základě citovaného vnitřního aktu řízení ze dne 29. 11. 2016, vyplývá z rozhodnutí žalovaného (vydaného rovněž formou personálního rozkazu), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný zdůvodnil přeložení žalobce oprávněním přeložit a služebně zařadit vojáka dle potřeb České republiky bez ohledu na jeho souhlas, přičemž konkrétní důvod v daném případě spočíval ve zkrácení rotačního období. Žalovaný uvedl, že ke zkrácení původně zamýšleného tříletého období došlo s cílem umožnit získání praktických zkušeností v mezinárodním prostředí širšímu okruhu příslušníků.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného o odvolání a rovněž prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že vnitřní akt řízení ze dne 29. 11. 2016, kterým došlo ke zkrácení rotačního období na dva roky, je v rozporu s vnitřním předpisem (NVMO č. 97/2014). Odůvodnění zkrácení rotačního období, spočívající v „získání praktických zkušeností v mezinárodním prostředí pro širší okruh příslušníků právní služby“, městský soud nepovažoval za dostatečně podložené spisovým materiálem ani za výjimečné (ve smyslu výskytu nestandardní a nepředvídatelné situace), jak pro případ výjimky z tříletého rotačního období požadoval NVMO č. 97/2014. Městský soud uvedl, že vnitřní předpis je pro služební orgány závazný, a vnitřní akt řízení, který je s ním v rozporu, je nutno považovat za vadný. Prvostupňové rozhodnutí o přeložení

pokračování

žalobce a jeho jiném služebním zařazení, vydané na základě tohoto vnitřního aktu, je z tohoto důvodu rovněž vadné (nezákonné). Městský soud vycházel z předpokladu, že voják může být služebně zařazen na služební místo a být přeložen z moci úřední i bez svého souhlasu, nicméně v případě služebních míst na zahraničních pracovištích je nutno vycházet ze speciálního vnitřního předpisu, kterým Armáda ČR sama sebe omezila. Vydaná rozhodnutí tak lze změnit jen výjimečně, v odůvodněných případech.

II. Kasační stížnost žalobce, vyjádření žalovaného, replika žalobce

[4] Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že ve výroku rozsudku (a rovněž v jeho záhlaví) je žalovaný chybně označen jako „náměstek“ (namísto „náčelník“) a že je v něm chybně uvedeno „rozhodnutí“ namísto „personální rozkaz“. Žalobce tato pochybení nepokládal za zjevnou nesprávnost, z důvodu právní jistoty požadoval rozsudek bez namítaných formálních vad. Žalobce kasační stížností napadl také výrok o náhradě nákladů řízení, který nezohlednil zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku.

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobcově kasační stížnosti připomněl, že to, kdo je v soudním řízení správním žalovaným, plyne přímo ze zákona. Po celou dobu soudního řízení vedeného u městského soudu byl žalovaný označen správně, jedná se tedy o zjevnou nesprávnost. Žalovaný rovněž zpochybnil nárok žalobce na náhradu nákladů řízení v podobě soudního poplatku zaplaceného za návrh na přiznání odkladného účinku s poukazem na skutečnost, že tento návrh nebyl úspěšný (odkladný účinek nebyl žalobě přiznán).

[6] Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž setrval na své argumentaci týkající se obou kasačních námitek.

III. Kasační stížnost žalovaného a další vyjádření účastníků

[7] Rovněž žalovaný podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž zdůraznil, že voják ve služebním poměru vykonává službu podle potřeb České republiky, přičemž jedním z aspektů výkonu služby je i určitá míra nejistoty ohledně místa a pozice působení vojáka z povolání vyjádřená v zákoně možností přeložení vojáka i bez jeho souhlasu.

[8] Žalovaný rozporoval závěr městského soudu, že vnitřní předpis (NVMO č. 97/2014) umožňuje rozhodnout o jiné délce služby na služebním místě v zahraničí pouze v mimořádných případech, kdy nastane nějaká náhlá a nečekaná událost. „Výjimečností“ se dle žalovaného rozumí čistě časové hledisko, tzn. nikoli často, či nikoli běžně. Jazykovým a rovněž teleologickým výkladem vnitřního předpisu tak lze dle žalovaného dospět k závěru, že standardně se voják vysílá na zahraniční pracoviště na dobu 3 let, služební orgán však může rozhodnout o jiné délce služby (výjimečně a v odůvodněných případech). Žalovaný rovněž doplnil, že závěr městského soudu je vnitřně rozporný, uvádí-li, že změnu v délce rotace služby by bylo možno realizovat po uplynutí prvního tříletého cyklu (služby žalobce). V logice městského soudu by se žalovaný i poté musel vypořádat s kritériem výjimečnosti, které dle městského soudu

nebylo naplněno. Vnitřní akt řízení ze dne 29. 11. 2016 odůvodněn byl, byť poměrně stručně, forma odůvodnění není dle žalovaného nikde stanovena.

[9] Žalovaný městskému soudu rovněž vytýká, že upřednostnil vnitřní předpis před zákonem. Dle žalovaného je interpretace vnitřního předpisu provedená městským soudem nepřijatelná, neboť jde nad rámec zákona. Žalovaný odkázal na judikaturu, dle které nelze vycházet z úpravy obsažené v podzákoném předpise, je-li v přímém a neslučitelném rozporu se zákonnou úpravou. Tím spíše to pak platí pro úpravu obsaženou ve vnitřním předpisu. Adresáty vnitřního předpisu (NVMO č. 97/2014) byly pouze služební orgány, nikoli jednotliví vojáci z povolání. Názor městského soudu, že přednost musí dostat speciální právní úprava (vnitřní předpis) před obecnými ustanoveními zákona, proto dle žalovaného neobstojí.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného nesouhlasil s tím, že by vnitřní předpis stanovil vojákům práva nad rámec zákona; jeho účel žalobce spatřuje toliko v ochraně před libovůlí služebních orgánů. Služba na zahraničních pracovištích má svá specifika a je významným zásahem do osobního a rodinného života vojáka a jeho rodiny, která jej zpravidla do zahraničí následuje. To je také důvodem úpravy ve vnitřním předpise, dle kterého má být doba vyslání do zahraničí měněna jen výjimečně a v odůvodněných případech při zohlednění oprávněných zájmů dotčeného vojáka. Předpokladem vyslání na zahraniční pracoviště je navíc vždy souhlas vojáka (na rozdíl od přeložení v tuzemsku), který voják činí za předem známých podmínek. Žalobce uvedl, že neexistovala žádná objektivně doložitelná potřeba Armády ČR, aby byl přeložen zpět do České republiky již po dvou letech. Z pohledu žalobce se jednalo o osobní zájmy služebních funkcionářů, což dle jeho názoru dokládá také skutečnost, že již u jeho nástupce byla rotační doba opět prodloužena na tři roky. Žalobce rovněž poukázal na povahu práce příslušníků právní služby, kteří sice jsou vojáky z povolání, fakticky se však jedná o úřednickou činnost podobnou činnosti ostatních státních zaměstnanců.

[11] Žalobce následně podal dvě doplňující vyjádření, na která reagoval též žalovaný. Co do svého obsahu se týkala otázky zákonnosti vnitřního předpisu NVMO č. 97/2014, kdy žalobce poukázal na skutečnost, že nový vnitřní předpis převzal dřívější nezákonnou úpravu. Žalovaný v reakci na toto vyjádření nesouhlasil s tím, že by vlastní vnitřní předpisy považoval za nezákonné. Uvedl, že se pouze neztotožnil se závěrem městského soudu ohledně jejich normativní závaznosti. Další žalobcovo vyjádření a replika k němu se týkaly vyřízení žalobcova nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce, včetně s tím souvisejícího postupu žalovaného. Je tedy zřejmé, že se nijak netýkají zákonnosti napadeného rozsudku městského soudu, který je předmětem přezkumu v souzené věci.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

IV.A Kasační stížnost žalobce

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností, kterou proti výrokům I a II napadeného rozsudku podal žalobce.

pokračování

[13] Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), platí, že *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení takového rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále uvedeno jinak.*

[14] Z povahy kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku (ve smyslu shora citovaného ustanovení) vyplývá, že *„ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, případně kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33, bod [9]). Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti přitom nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, zda mu rozhodnutím soudu byla způsobena určitá újma, kterou je nutné a možné odstranit zrušením nebo změnou napadeného soudního rozhodnutí.

[15] V posuzovaném případě žalobce s žalobou u městského soudu uspěl a kasační stížností napadl ve vztahu ke zrušujícímu výroku ve věci samé toliko chybu v označení žalovaného obsaženou jednak v záhlaví rozsudku a jednak v jeho zrušujícím výroku. V průběhu řízení o kasační stížnosti nicméně předseda senátu městského soudu dvěma usneseními označenými v záhlaví tuto chybu opravil. Nejvyšší správní soud považuje záměnu slov „náměstek“ a „náčelník“ za zjevnou nesprávnost (ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s.), kterou bylo možno odstranit opravou provedenou v záhlaví označenými usneseními. Po těchto opravách záhlaví a napadený zrušující výrok rozsudku nevykazují žádné vady, které by nadto byly způsobilé přivodit žalobci jakoukoli újmu. Stejně tak označení aktů správních orgánů jako „rozhodnutí“ nepovažuje Nejvyšší správní soud za vadu napadeného rozsudku. Přestože rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí byla obě vydána formou personálního rozkazu, nadále platí, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 65 s. ř. s. označující úkon, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti.

[16] Zrušující výrok I rozsudku městského soudu byl tedy vydán v souladu se zákonem, a kasační stížnost proti němu směřující byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Je proto dán důvod pro odmítnutí kasační stížnosti dle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.

[17] Výrok II napadeného rozsudku o nákladech řízení je ve vztahu k výroku I výrokem akcesorickým, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Zákonodárce sice nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, avšak umožnil jej pouze tehdy, pokud Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává rovněž výrok o věci samé. Je-li jako nepřípustná odmítnuta kasační stížnost směřující proti výroku o věci samé (jako tomu je v nyní souzené věci), pak tento osud sdílí i ta část kasační stížnosti, kterou žalobce napadl výrok o nákladech řízení (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod [31]). I v případě tohoto výroku je tedy výsledkem řízení odmítnutí žalobcovy kasační stížnosti.

IV.B Kasační stížnost žalovaného

[18] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost žalovaného, která je přípustná, a dospěl k závěru, že není důvodná.

[19] Podle § 6 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, *voják v průběhu služebního poměru vykonává službu podle potřeb České republiky na území České republiky i v zahraničí* (odst. 1). *Voják je služebně zařazen na služební místo podle dosažené kvalifikace, doby výkonu služby v hodnosti a závěrů služebního hodnocení* (odst. 3). *Služebně zařadit vojáka podle odstavce 3 lze i na základě výsledků výběrového nebo konkurzního řízení* (odst. 4).

[20] Podle § 16 téhož zákona *voják může být přeložen k výkonu služby do jiného místa výkonu služby nebo do podřízenosti jiného služebního orgánu ve stejném místě výkonu služby. Jiným místem výkonu služby se rozumí obec, ve které má voják stanoveno nové místo výkonu služby...* (odst. 1). *Voják může být na vlastní žádost přeložen do jiného místa výkonu služby nebo do podřízenosti jiného služebního orgánu ve stejném místě výkonu služby, je-li to v souladu se zájmy služby* (odst. 2) – pozn.: zvýraznění podtržením (i dále v textu) doplnil Nejvyšší správní soud.

[21] Oba účastníci řízení i městský soud se shodují na obecném pravidlu plynoucím z citovaných ustanovení zákona o vojácích z povolání, že voják smí být služebně zařazen na služební místo (§ 6 odst. 3), případně přeložen do jiného místa výkonu služby (§ 16 odst. 1) i bez svého souhlasu na základě rozhodnutí příslušného služebního orgánu, přičemž toto rozhodování se má řídit potřebami České republiky (§ 6 odst. 1). Nejvyšší správní soud se s tímto výkladem ztotožňuje, neboť z textu citované právní úpravy je zřejmé, že pro služební zařazení, zejména pro určení místa výkonu služby, jsou rozhodující potřeby České republiky, přičemž služební orgány disponují v těchto otázkách poměrně širokou mírou správního uvážení.

[22] Městský soud však správně odlišil, že v případě přeložení (vyslání) vojáka do místa výkonu služby v zahraničí bylo jinak široké správní uvážení v souzené věci limitováno vnitřním předpisem NVMO č. 97/2014. Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě vnitřních předpisů nelze striktně vzato uvažovat o vztahu speciality mezi zákonem (právním předpisem) a vnitřním předpisem (toliko interním normativním aktem). Vnitřní předpis totiž nemůže obsahovat úpravu rozpornou se zákonem. V tomto ohledu je proto nutno upřesnit závěry městského soudu, který argumentuje „specialitou“ vnitřního předpisu (ve smyslu zásady *lex specialis derogat legi generali*).

[23] Žalovaný správně uvádí, že vnitřní předpisy zakládají práva a povinnosti pouze svým adresátům, jimiž jsou primárně správní (služební) orgány. V případě NVMO č. 97/2014 (obsahujícího úpravu výběru, přípravy a ukončení služby na zahraničních pracovištích) je však bez pochybností zřejmé, že tento vnitřní předpis je určen služebním orgánům, které mají zajistit obsazenost zahraničních pracovišť, nikoli jednotlivým vojákům z povolání.

[24] Jestliže tedy služební orgán přeložil žalobce personálním rozkazem zpět do České republiky na základě vadného vnitřního aktu řízení rozporného s vnitřním předpisem (o této otázce bude pojednáno dále), využil sice svého širokého správního uvážení

pokračování

vyplývajícího ze zákona, překročil však limity dané v souzené věci legitimním očekáváním žalobce. Ačkoli totiž vnitřní předpis NVMO č. 97/2014 nezaložil žalobci přímo žádné právo (neboť žalobce nebyl jeho adresátem), založil legitimní očekávání, že služební orgány budou postupovat v souladu s uvedeným vnitřním předpisem jako interním normativním aktem. V souzené věci bylo nadto třeba zohlednit skutečnost, že se jednalo o služební místo na zahraničním pracovišti, na něž bylo vypsáno výběrové řízení (§ 6 odst. 4 zákona o vojácích z povolání), žalobce se k němu dobrovolně přihlásil, přičemž měl důvodně za to, že se bude jednat o umístění na tříleté období vyplývající z NVMO č. 97/2014, což vyplývalo z dokumentu vyhlašujícího výběrové řízení na toto služební místo, v němž bylo konkrétní tříleté období výslovně uvedeno, a též ze záznamu o pohovoru ze dne 9. 4. 2015. Odhlížet nelze ani od skutečnosti, že žalobce se do zahraničí (veden tímto očekáváním) přemístil s celou svou rodinou.

[25] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016 - 54 (bod [36]): „*Ideovým základem konceptu ochrany legitimního očekávání je přesvědčení, že ti, kdo jednají v oprávněné důvěře v existující právo, resp. v právo, jak se jim s přihlédnutím k okolnostem a dobré víře obsahově jeví, by neměli být zklamáni ve svých očekáváním, že v souladu s právem jednají a že jejich jednání také právo demokratického právního státu nakonec poskytne svou ochranu. V nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation).*“

[26] Existence legitimního očekávání žalobce tedy odpovídá na kasační námitku žalovaného, proč městský soud odlišoval situaci změny délky rotace v průběhu rotačního období služby žalobce od hypotetické situace změny délky rotace po ukončení prvního rotačního období. Pokud by tak žalovaný učinil transparentně předem (před výběrem dalšího vojáka na uvedené zahraniční pracoviště), nemohl by se žalobcův nástupce již domáhat existence legitimního očekávání, a tedy by konflikt s legitimním očekáváním již nevznikl.

[27] K námitce žalovaného o rozpornosti vnitřního předpisu NVMO č. 97/2014 (resp. o rozpornosti výkladu tohoto předpisu městským soudem) se zákonem o vojácích z povolání a k odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 As 80/2020 - 24, Nejvyšší správní soud uvádí, že se o žádný rozpor mezi těmito předpisy nejedná. V odkazovaném rozsudku se soud zabýval zcela odlišnou situací, kdy se v kolizi ocitl základní řád ozbrojených sil a zákon o vojácích z povolání. Rozpor obou předpisů byl zcela zjevný a spočíval v odlišně stanovené délce prekluzivní lhůty pro kázeňské potrestání (30 vs. 60 dnů). V nyní souzené věci zakládá zákon o vojácích z povolání široké správní uvážení ve věci zařazování vojáků na služební místo a jejich přeložení, přičemž vnitřní předpis Ministerstva obrany, který toto správní uvážení služebních orgánů omezuje, není s tímto zákonem v rozporu. Vnitřní předpis v tomto případě pouze vymezuje, jak mají služební orgány v rámci správního uvážení postupovat

v typově vymezených případech – zde konkrétně v případě přeložení na místo výkonu služby v zahraničí.

[28] K námitce směřující proti samotnému výkladu vnitřního předpisu NVMO č. 97/2014, jak jej učinil městský soud, Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že vykládaný čl. 2 odst. 3 tohoto vnitřního předpisu zní: *„Voják se vysílá ke službě na zahraničním pracovišti zpravidla na dobu 3 let, a to v termínu k 1. srpnu nebo v náhradním termínu k 1. únoru. (...) První zástupce náčelníka Generálního štábu může výjimečně, v odůvodněných případech, rozhodnout o jiné délce služby na zahraničním pracovišti nebo o jiném termínu vyslání.“* Citované znění vnitřního předpisu neumožňuje výklad zastávaný žalovaným, který podmiňuje výjimky z pravidla tříleté rotace pouze časovým hlediskem, tedy že tyto výjimky nesmějí být časté, či běžné. Z obsažené kombinace, že voják se do zahraniční vysílá *zpravidla* na 3 roky a že zkrácení (či prodloužení) musí být *výjimečné* a *v odůvodněných případech*, je patrné, že pro jinou délku služby na konkrétním zahraničním pracovišti (její zkrácení, či prodloužení) nepostačuje, pokud se takto Armáda ČR rozhodne pouze „občas“ (nikoli často). Ze samotného smyslu výjimky z pravidla a z povinnosti jejího odůvodnění jednoznačně vyplývá požadavek na její mimořádnost, jakož i snaha o omezení libovůle příslušných složek Armády ČR při rozhodování. Městský soud proto správně dovodil, že „získání praktických zkušeností v mezinárodním prostředí pro širší okruh příslušníků právní služby“ nelze považovat za dostatečné zdůvodnění výjimky z tříletého rotačního cyklu stanoveného vnitřním předpisem. Argument potřebou umožnit získání zahraničních zkušeností většímu okruhu vojáků lze totiž vztáhnout na všechna zahraniční pracoviště. Obecné a pro služební orgány závazné pravidlo vnitřního předpisu o tříletém rotačním cyklu by pak postrádalo jakékoli opodstatnění. Důvod zkrácení rotačního období uváděný v nyní souzené věci proto nebylo možno pokládat za dostačující a způsobilý vyloučit libovůli při rozhodování. Takto široce koncipovaný důvod nezřejmoval ani nezbytnost výjimečného postupu Armády ČR právě v případě zahraničního pracoviště žalobce.

[29] Městský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že personální rozkaz vycházející z vnitřního aktu řízení ze dne 29. 11. 2016 byl vydán v rozporu s vnitřním předpisem (stejně jako personální rozkaz žalovaného vydaný v odvolacím řízení), a to z důvodu narušení právní jistoty žalobce plynoucí z jeho legitimního očekávání, že v souladu s vnitřním předpisem bude na místě výkonu služby v zahraničí působit po dobu tří let.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce byla podána osobou zjevně neoprávněnou, a proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak úspěch měl, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[33] Žalobce podal prostřednictvím svého zástupce vyjádření ke kasační stížnosti, které představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tento úkon náleží zástupci odměna ve výši 3 100 Kč podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu; a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3 400 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o výši daně (714 Kč) na celkových 4 114 Kč. K zaplacení této částky byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce. Vzhledem k tomu, že totožný zástupce zastupoval žalobce již v řízení před městským soudem, nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodně vynaložené náklady na úkon právní služby spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení, neboť zástupce již byl s věcí obeznámen.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu